

I.

Čini mi se kao da je vrijeme stalo. Sunce je visoko na nebu, već satima nepomično, nema ni oblačka za koji bi barem na trenutak zapelo. Gledam kako vrućina isparava s užarenog lima nekoliko automobila parkiranih ispod balkona na kojem sjedim. I more je potpuno mirno; desetak brodica privezanih u maloj improviziranoj luci beživotno je, kao brodovi od papira pažljivo spuštene na površinu mora, očekujući valove. Neumorni su jedino cvrčci; njihov zaglušujući ljubavni pjev dokaz je života, iako jednoznačno ponavljaju istu melodiju, hipnotizirajuće.

Zavaljena u pletenu stolicu od ratana, zaštićena hladom debelog kamenog zida, ispružila sam noge petljajući stopalima po metalnom mozaiku balkonske ograde pokušavajući pronaći što udobniji

položaj. Na stoliću pokraj mojih nogu dvije su šalice kave; jedna prazna, s tragovima tamne tekućine koji tek neznatno pokrivaju dno, druga puna, netaknuta. Kava se odavno ohladila, unatoč visokoj temperaturi koja obavija šalicu sa svih strana.

Na stolu su i dvije knjige, ostatak je još uvijek u autu, ove dvije pomno sam birala u knjižnici kao adekvatnu ljetnu literaturu pa sam ih odlučila i pročitati među prvima. No nekako mi ne ide, tu smo već tjedan dana a prošla sam tek desetak stranica, vraćam se s jedne knjige na drugu, čitam odlomke ispočetka. Vrtim se u krug kao i pjesma cvrčaka, za manjak koncentracije krivim vrućinu i ovaj nemilosrdni suncostaj, iako je sredina kolovoza.

Žedna sam, ali ne dovoljno da bih ustala i otišla do kuhinje po bocu vode iz frižidera. Zazovem ga, nema odgovora. Nagnem se i provirim u unutrašnjost kroz balkonska vrata; sjedi na krevetu u najdubljem kutu prostorije, s laptopom ispred sebe, sa slušalicama na ušima. Očito je da me ne čuje ali svejedno sam prelijena ustati. Uzimam mobitel odložen na knjigama, tipkam poruku. Ispod plavog oblačića odmah se pojavi obavijest da je poruka pročitana. Znam da mu je iskočila na ekranu laptopa. Prolazi

nekoliko minuta bez ikakve reakcije ili odgovora. Još jednom se nagnem sa stolice i zagledam prema njemu, ali ne doživljava me.

Spuštam bose noge na topli kameni pod balkona i oprezno zakoračim u mračnu unutrašnjost, na hladne keramičke pločice. Naježim se od naglog vala hladnoće, klima rashlađuje prostoriju na petnaestak stupnjeva manje od vanjske. Uzimam daljinski s kreveta pokraj njegovih nogu i gasim je. On istovremeno skida slušalice s glave i gleda me kao da očekuje objašnjenje. Šutim i zadržavam pogled na njegovom licu, tražim znakove uzrujanosti iako sam svjesna da ih on više iščitava na mojem. Odlaze laptop i naglo ustaje, prolazi pokraj mene i blago okrzne svoje rame uz moje. Ne okrećem se za njim, čujem otvaranje frižidera i zveckanje staklenih čaša, stojim osluškujući neko vrijeme i produžim do kupaonice. Umivam se hladnom vodom iako sam možda radije trebala skočiti u more.

Vraćam se na balkon, on sjedi na mojem mjestu i smješka se gledajući u mobitel. Privučem drugu stolicu, pletena je, ali od plastike, nije udobna kao ona od ratana i ne sviđa mi se. Uzimam orošenu bocu vode u kojoj plutaju tanke kriške limuna, točim prenaplo, napunim praznu čašu preko ruba.

– Kava ti se ohladila – dobacim, više za sebe.

– Nemam vremena za kavu – odgovara, ne dižući pogled.

Gledam njegove vretenaste podlaktice, čvrsta ramena sakrivena ispod bijele pamučne majice obučene naopak. Spuštam pogled na njegove dlanove i duge prste koje rijetko odvaja od tipkovnice. Radi otkako smo došli, ja uglavnom plandujem. Dok ljudi u zadnjih godinu dana masovno ostaju bez posla, njegov kao da se istovremeno recipročno povećava. I ja sam jedna od mnogih koji su u apokaliptičnoj stvarnosti, gotovo preko noći postali nezaposleni. Ali kao da toga još uvijek nisam svjesna. Vrijeme je godišnjih odmora pa se zavaravam.

– Ti ionako ne moraš raditi, on zarađuje dovoljno za vas oboje – rekla mi je prijateljica bez imalo suosjećanja dok sam joj se nedavno u telefonskom razgovoru žalila na svoj neočekivani prestanak radnog odnosa.

Čula sam svoj glas kako odzvanja iz preglasno podešenog zvučnika, čula sam njezinog psa kako laje u pozadini i plač njezinog malog djeteta. Nezadovoljna svojim brakom i načinom života koji je svjesno odabrala, često me optužuje da previše

dramatiziram, da nisam svjesna pravih životnih problema. Ponekad se koristi frazama na koje smo svojedobno zajedno okretale očima. “Vidjet ćeš i sama jednoga dana”, jedna je takva koja me oduvijek osobito nervirala. Na njezinu primjedbu o mojem zaposlenju i njegovoj zaradi odgovorila sam tek kasnije, u svojoj glavi, samouvjereno slažući rečenice koje joj nikad nisam imala hrabrosti izreći u lice.

Otvaraju se škure na prozorima ispod našeg balkona, miris podgrijanog ručka para ustajali morski zrak. Klinci iz susjedstva počinju se okupljati ispred stuba koje ulaze u more; obrasle su morskim travama i skliske ali njih to uopće ne zabrinjava. Zalijeću se izdaleka i skaču jedan za drugim, uz viku, stvarajući valove i pljuskajući vodu na sve strane. Na suprotnoj strani male uvale vidim ženu kako se spušta s ceste prema moru, odlaže ručnik na mali kameni mol, izuva se i elegantno odskoči, zaranjajući u more s rukama ispruženima ispred sebe. Dva automobila oprezno se mimoilaze na uskoj cesti s koje se žena spustila. Jedan vozač zatrubi, drugi digne ruku u znak pozdrava, pa je pusti da padne i opet lijeno visi iz širom otvorenog prozora. Popijem još malo aromatizirane vode iz svoje čaše i ustajem sa stolice.